

kunne, at havde Arbejdernes Rettigheder. Det har derfor særlig været mig en Tilfredsstillelse at se, at hele Udvalget endelig har kunnet gaa med dertil. Oprigtig talt har jeg ikke kunnet forstaa den Modstand, der har gjort sig gældende, og navnlig er det mig, efter at have hørt den ærede Ordfører i Dag, ikke klart, hvorfor han vedblivende har modsat sig Vædringsforslaget Nr. 3. Den ærede Ordfører oplyste i Dag, at det forenede Dampskibsselskab, som hovedsagelig er Indehaver af de danske Dampskibe, der gaa paa bestemte Ruter, betaler de Søndags-Arbejdspenge, her er Tale om. Det har ikke været gjort gældende tidligere. Jeg tør selvfølgelig ikke indlade mig paa at bevise Rigtigheden af de Oplysninger, som den ærede Ordfører fremkom med i Dag, og som naturligvis ere overladte ham af det forenede Dampskibsselskab. Men naar den ærede Ordfører bemærkede, at de Oplysninger, der havde foreligget fra anden Side, maatte være urigtige, selvfølgelig henholdende til de Oplysninger, han var i Besiddelse af, og som vare aldeles autentiske, saa maa jeg maasse dertil bemærke, at det gaar i dette Forhold som i saa mange lignende: Selskaberne, Arbejdsgiverne, give deres Oplysninger og Beretninger, men henbender man sig til Arbejderne, faar man i Reglen andre afvigende Oplysninger. Hver Part ser paa Sagen med sit Syn. Den ærede Ordfører har naturligvis Lov til at paastaa, at Oplysningerne fra anden Side end Selskabets ere urigtige. Jeg er ikke i Stand til i Djebbløkket at konstatere deres Rigtighed, men det er dog ikke saa givet, at de ere absolut urigtige. I alt Fald kan jeg forsikre den ærede Ordfører, at de Undersøgelser, der bleve foretagne, forinden disse Oplysninger bleve offentliggjorte, ere foretagne af Folk, som altid samvittighedsfuldt have behandlet den Slags Ting. De ere meddelte os af Folk, som vi havde Grund til at tro vare absolut paalidelige, den Gang de meddelte dem over for os. Men hvad det nu vil komme til at dreje sig om, naar dette Vædringsforslag under Nr. 3 forhaabentlig bliver vedtaget, vil være at faa klaret Sømændenes Begreber om, hvorledes de nu ere stillede, thi det staar temmelig tydeligt for mig, at Sømændene have ikke været fuldstændig klare over den Ret, de have i Henhold til Bestemmelsen om Søndagsarbejde i Loven om Disciplin i danske Handelskibe, idet de ikke have vidst, at Bestemmelsen eksisterede, eller om den var deklaratorisk eller absolut. Nu gælder det om at faa Sømændene til at forstaa, at denne Lovparagraf saa vel som mange andre Paragraffer i denne Lov er deklaratorisk, at

det kun er en Grundregel, der gælder, naar deres Hærekontrakt ikke indeholder noget andet, og naar de vide det, saa ville de selvfølgelig tage sig i Agt for at gaa ind paa nogen Hærekontrakt, som indeholder Bestemmelse om, at de skulle udføre Søndagsarbejde, thi hvis de ikke gøre det, saa gælder Lovens Regel, og saa faa de deres Søndagsarbejde betalt. At Sømændenes Forhold i øvrigt ere saa gode, som man skalde tro efter den ærede Ordførers Oplysning om, hvor store Summer det forenede Dampskibsselskab har udbetalt i disse Arbejdspenge, er vel ikke saa sikkert. Det er vanskeligt at Djebbløkket at sige, hvor store Summerne have været, thi der var Tale om Overarbejdspenge i Almindelighed, men ikke specielt om Arbejdspenge for det Søndagsarbejde, som her er Tale om. At det forenede Dampskibsselskabs Mandstab og Søfolkene i det hele ikke høre til de overordentlig vel aflagte, er der Beviser for, idet det jo ikke er saa meget længe siden, at vi havde en Hærbøderstrafe, fordi Selskabet nægtede at betale 2 Kr. om Dagen for 12 Timers Arbejde. Det tror jeg er et Bevis for, at Selskabet ikke er saa overordentlig liberalt med at lønne sine Folk. Det er heller ikke længe siden, at et ungt Menneſte paa det forenede Dampskibsselskabs Kontor begik Selvmord, fordi han ikke kunde subsistere med en Løn af 200—300 Kr. om Aaret, som han fik for Kontorarbejde. Man skal derfor være varsom med at paastaa, at dette Selskab er særlig liberalt med Hensyn til at lønne sine Folk. Jeg haaber, at Tinget nu ligesom Udvalget kan blive enigt om at vedtage denne Bestemmelse, som indeholder en Beskyttelse for Arbejdernes Ret. — Med Hensyn til Vædringsforslaget Nr. 1 skal jeg kun i al Almindelighed bemærke, at det Indryk, som den derom førte Diskussion har gjort paa mig, er det, at naar som helst vi skulle foretage os noget i en eller anden Retning, som er til Gavn for et Fremskridt, som er til Ophjælpning af dette eller hint i vort Land, kommer der i Reglen Udtalelser om Krig, om Frygt for Krig, Frygt for vore Forhold, hvis vi skulde komme i en Krig. Det er altid det, vi skulle være bange for. Det er bestandig det, som staar bag ved, naar der kommer Forslag om Forbedringer i vort Land, om Reforme, som der skal Penge til. Det hedder da altid, at Hovedsagen er at forsvare vort Land, først maa der gives Penge til Fæstninger, men saa siger man dog bag efter, at vi kunne ikke forsvare vort Land med Fæstningerne; vi maa gøre, hvad vi kunne, vi maa forsvare os, saa længe det er muligt. Man hører mærkeligt nok fra denne modsatte Side, saaledes som det fore-